

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۰/۰۲/۱۸

سلطان جان کلیوال

د حمزه بابا د شاعری دري اساسی اړخونه

د حمزه شینواری ۲۶ ام تلین

د پښتو د غزل بابا امیر حمزه خان شینواری، نه یواځې د پښتو ادب په تاریخی دنیا کې، بلکې د شلمې پېړۍ په ادبي نړۍ کې هغه ستر او تل پاتې نوم دی چې د زمانو د ادبیاتو تاریخ به یې تل تر تله په لوی عظمت سره په یاد کې وساتي .

حمزه شینواری د ادبی دنیا په تاریخ کې یواځنی نوم دی چې په ژوند کې ورته د وخت د ادیبانو او شاعرانو له خوا د پښتو د غزل د پلار او د غزل د بابا لقب ور په برخه شوی دی .

هغه پښتو غزل د نورو ژبو د غزلیزی شاعری له دودیز او روایاتي ډگر سره د اندول کولو نه وړ اخوا د پښتونولي په ډگر کې هم لکه د لمر او سپورمۍ په څیر وځلاوه. هغه د پښتو په غزل کې هم د غزل ښکلا اورنگینی وساتله او هم یې د پښتني اخلاقو لور ارزښتونه داسې په ښکلي بڼه پکې ور ځای کړل، چې د پښتو غزل ته یې نوي ښکلا، نوي وجود او نوي جامه ور په تن کړله. همدا وجهه وه چې نه یواځې د پښتو ادبیاتو پیژندونکي، پوهان، عالمان او منتقدین په دې قانع شويدي چې امیرحمزه بابا غزل پښتون کریدي بلکې، د پښتو ژبي د ادبیاتو خارجي پوهان لکه جرمنیان، روسان د اردو، هندي او دري فارسي ژبو ماهرانو او استادانو هم داخبره منلي ده چې «حمزه هغه غزل بول شاعر دی چې د پښتو په غزل کې یې د پښتونولي ټول ښایستونه، ښکلاوي او نور لوړصفت په ډیره ماهرانه او استادانه بڼه ور اچولي او د پښتوغزل ته یې ځانگړی ښکلا او تکمیلی بڼه ورکړیده» (استاد عبدالاحمد جاوید د کابل پوهنتون استاد)

حمزه شینواری د خيبر په تاریخی دره کې زیږیدلی دی. ډاکټر راج ولیشاه خټک صاحب وايي «که پخوا دخیبر دره د عسکري او سوق الجیشي اهمیت په وجه د شهرت لرونکي وه نو اوس به عسکري ذهنیت لرونکي سیاح هم دی ته مجبورپېړۍ چې وایې د د حمزه خيبر دی .»

د حمزه بابا په غزلیزه شاعری کې دري اساسی عناصر سره را یوځای کيږي او لکه د یوه طلای مثلث یا گولډن ټراینگل په څیرځان را څرگندوي، ددري عناصر عبارت دی له :

۱- تصوف

۲- قامی احساس

۳- فن او هنریت

د حمزه لومړنی شاعری په گل کې تصوفی شاعری ده په دې شاعری کې د ده پېر سیدعبدالستار شاه صاحب چې د دوی کورني مرشد و ښکاره تاثیر موجود و چې دوی به ورته پاچا جان صاحب وایه .

د حمزه شاعری د همدې پېر سره د خلوص نه را شروع شوه، دا طریقه د تصوف طریقه وه، چې د تصوف د جمال دا طریقه تر آخره پوري د حمزه د غزلیزی شاعری بنيادی مضمون پاتې شويدي .

د حمزه بابا د شاعری دا برخه د شعری جوړښت له مخې د ستر صوفي شاعر رحمان بابا د شاعری تر تاثیر لاندې ده . که څه هم د تصوف، پاکیزه گي او وحدت الوجود د فلسفې دسپيڅلو خیالاتو اظهار او بیان پکې د رحمان بابا د شعر په څیر ډیر نه لیدلکيږي، خو د صوفیانه افکارو د اظهار د پاره ورته د رحمان بابا شخصیت او افکارو ضرور یو لوی اثر ورکړیدی. وگوري د هغه د صوفیانه کلام یو څو نموني :

د پاڼو شمېره: له 1 تر 4

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاري ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکني د لیکنيزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په خیر و لولی

ما تپوس د زره چادون ورځنی وکړو
په خاموشه خندا سر راته گلغام شو
اوس په خاورو بادولو کی مزه ده
که هرڅو د عشق منزل راته یو گام شو

یا داچی:

په صحبت د بڼکلی یارکی لا د عشق مرض تباه کړم
مالی زیر زبیبلی تل وی که دیره وی په گلشن کی

او یا:

لکه زه سوی سکاره شوم مخ د یار خو داسی نه وو
چی اوربل کاندی په ځمکه نو بهار خو داسی نه وو

تردی شاعرانه دور وروسته، د حمزه د شاعری لمنه هم د هنریت او هم د مضمون له پلوه پراخه شوه او حمزه بابا ته د خپل قوم د پیژندنې احساس پیدا شو او د غزل سفری په ډیری زړورتیا سره په همدی لاری پیل کړ. حمزه بابا پوهیده چی د پښتنی اصولو سره د ژوند کولو ستر لار بنود استاد تر ده مخکی لوی خوشحان خټک تیر شویدی. د خوشحال بابا له مطالعی وروسته د ده په شاعری کی د پښتنی ټولنی د دودونو اظهار او د قامی مینی ژور احساس را ځای کیدل، د تصوف نه پس بل بنیادی عنصر دی چی د حمزه بابا د غزل اډانه پری ولاړه ده او په حقیقت کی، دغه احساس د ده د غزل مرکزی مضمون کرځیدلی دی. دلته به په دی برخه کی د ده د غزلو نه یو څو نمونی بی له تشریح او تفسیر نه وړاندی کړو ترڅو په دی قانع شو چی حمزه بابا ریښتیا هم غزل پښتون کړی دی:

د هغو سترگو پښتنو خبری
څنگه درنی وی د درنو خبری

یا:

له خپله هوډه یی باڼه نه اوړی
بس خو! یوه د پښتنو ژبه ده
ژبه مو وکړه یو د بل سره نن
خوگوری! دا مو په پښتو ژبه ده
چی یوه ژبه شی، یوه ژبه شی
بس نو همدا د میرنو ژبه ده

ډاکټر راج ولیشاه خټک صاحب د حمزه بابا د پښتنی احساس په هکله د وخت د سترو ادیبانو او شاعرانو نظریات داسی راسره شریکوی: « د حمزه صاحب فن او هنر په پښتو ادب کی دا امتیاز لری چی د نورو ژبو له ښیگنو پرته یی د پښتنی خصوصیات په خپل غزل کی په ښه ډول سینگار کړی دی. او ما دی په اوسنی زمانه کی د پښتو د غزل پلار بللی دی » پوهاند ریښتین صاحب وایی: « حمزه صاحب په دی زمانه کی د پښتو د غزل استاد دی. د ده په غزلونو کی نوی خوند دادی چی د عشق او مینی شعرونو ته یی د پښتو او پښتون ولی رنگ ورکړی دی.»

د پانیو شمیره: له 2 تر 4

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالی د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکی په څیر و لولئ

استاد قیام الدین خادم وایی: « د ده د فن مهمه خواداده چی دی ادبی کنایې او استعارې د پښتونولۍ د کلتور او پښتنې مسلماتو څخه تکمیلوی.»

اجمل خټک صاحب لیکي: « که مونږ د حمزه په غزل څومره فخر وکړو هومره کم دی، ځکه د ده غزل پېچلی نه دی بلکې په ساده پښتنې اصطلاحاتو او محاورو یې خوند ناک او عام فهم کړیدی.»

پرو فیسور پریشان خټک وایی: « د غزل بیخي پښتو کولو کار حمزه ته پاتې وو. ځکه ورته امیر المتغزلین یا د غزل پلار ویی، او بنده چی د ده غزل وایی او یایی اوری نو دا نه شی ویلی چی گنی غزل د پښتو پیداوار نه دی. خو کله چی دی ځای ته اوری:»

ای عشقه سرکوزی د حد په هورته دی هوس - پښتون یم د غیرت او د پښتو سره راځه دلته سړی وینی چی حمزه په نورو ژبو کی د مودو مودو نه راغلی عشقی روایات بدل کړی او پښتانه کړیدی «. که د پښتو ژبی د دی پورته پوهانو او لسگونو نورو نظرونه د حمزه د غزلیزی شاعری په هکله وڅیړو نو په اسانۍ سر وینو چی غزل ته د حمزه راوری پښتنې کنایې، استعارې او د ښکلا نه جوړشوی اصطلاحات نه یواځی د غزل په نازکه ملا باندی بار شوی نه دی بلکې د پښتو د غزل خوند یی لا پسی زیات کړی او پښتو غزل ته د هنریت او ادبی فن یو نوی او خوندور جوړښت ورکړیدی. او دا خبره یی حقیقت ته رسولی چی:

ستا په اننگو کی د حمزه د وینو سره دی ته شوی د پښتو غزله ځوان زه دی بابا کرمه

هره ژبه کی شعر او شاعری تر ټولو زیات هنری او فنی ښکلا ته ځکه ډیره اړتیا لری چی که په کوم شعر کی هنریت موجود نه وی بل هیڅ عنصر نشی کولی چی شعر تل پاتی کړی او د زمانی په اوږدو کی ورته حیثیت ورکندی. مونږ په پښتو ادبیاتو کی د خوشحال بابا او د هغه د لمسی کاظم خان شیدا له دوری وروسته وینو چی، د شعر هنری او علمی اړخ ورو عامی اوولسی اړخ ته وراغوبنتی او د حمزه تر زمانی پوری شعری هنریت له پامه لویدلی دی. که د کاظم خان شیدا شاعری ته وگورو نو د پښتو ژبی په شاعرانو کی شیدا یواځنی شاعر دی چی د هنریت اود معنی د لوړوالی شعری حیثیت یی تر دلاسه کړیدی. شیدا چی په پښتو کی د شعر فن او هنریت کوم حد ته رسیدلی دی د نورو ژبو په شاعری کی کم په نظر راځی. خو که د کاظم خان شیدا د شعر ژبه او هغه اصطلاحات چی شیدا په خپله شاعری کی کارولی دی وگورو دغه د پښتو فطری ژبه نه ده نو له همدی کبله د ده په شاعری باندی عام لوستونکی نه پوهیږی اونه را وروسته شاعرانو کی داسی څوک پیدا کیږی چی د شیدا شاعری تعقیب کاندی. شیدا په خپل وخت کی هم د دی خبری شکایت کړیدی چی د پښتو ژبی لمن ډیره لنډه او تنگه ده او نه شی کیدای چی د ښکلا او خیالاتو عالی صورت پکی په اسانۍ سره انځور شی. هغه د همدی نیمگرتیا له کبله ټول فنی او شعری اصطلاحات له نورو ژبو لکه عربی، فارسی او هندی نه اخلی او د خپل شعر وجود یی پری رغوی. دا ډول شعری جوړښتونه د عوامو د پوهیدلو د ساحی نه خاجیږی او همدا سبب جوړیږی چی، تقریباً عوامی شاعری د فنی او هنری شاعری ځای نیسی او په پښتو ژبه کی دا شعری رکود د ځنی سیاسی ملحوظاتو لکه د سیکانو تسلط د پښتو په سیمه او وروسته بیا د انگریز تسلط له امله، آن د حمزه بابا تر زمانی پوری را غزیږی .

د حمزه بابا د شاعری زمانه داسی زمانه وه، چی پښتو شعر هم د خپل شخصیت او ټولنیز جوړښت د پاره د داسی فنی او هنری طاقت د لرلو محتاج و چی له همدی خاوری او له همدی ټولنی نه را زیږیدلی وی، اوکه د نورو ژبو د شعری بهیر سره یواځی روانیږی نو باید د خپل ځانگړی پښتنی خوی او بوی سره ورگډ او روان شی. دا هغه ضرورت و چی پښتون دی نه یواځی په قامی حیثیت خپل ځان نریوالو ته ورو پیژنی، بلکې په علمی او فنی برخه کی دی هم د خپل حیثیت خاوند شی او ددی کار د پاره د پښتو ادب د پښتنی حیثیت او فطرت نمایندده باید جوړ شی. د تاریخ په دی حساسه موقع کی دا مقام د غزل د بابا امیر حمزه شینواری په نصیب کیږی. باید و وایوچی د حمزه بابا عصر داسی نه و چی گوندی پکی د علمی ادبی شخصیتونو کمی وو. په دی وخت کی هم په پښتنی ټولنه کی ستر تاریخی او ادبی شخصیتونه رازیږیدلی او گڼ شمیر ادبی تخلیقات یی کړیدی. دمثال په توگه دغه اشخاص د شلمی پیړی د نوی پښتو ادبی انقلاب پښی ستنی وی:

استاد عبدالحی حبیبی، استاد گل پاچا الفت، استاد قیام الدین خادم، استاد صدیق الله رینبتین، استاد عبدالرؤف بینوا، استاد رشاد، صنوبر حسین کاکا جی، دوست محمد خان کامل مومند، قلندر مومند، سمندر خان سمندر، غنی خان غنی، عبدالخالق خلیق، نواز خټک، اجمل خټک او په لسگونونو په همدی دور کی د پښتو د ادب ستنی وی چی گڼ شمیر ادبی پنځونی کړیدی .

د حمزه بابا د غزل دوره د ۱۹۳۰ م کال نه را پیلیری، دا کال د پښتون قام د سیاسی ازادی د پیل کال هم دی، او د پښتو د غزل د هنریت د انقلاب کال هم له دی کال نه را پیل شویدی .
د حمزه د لومړی غزل مقطع داسی ده:

اړ به زاهدان په قتلولو د حمزه نه وی
څو چی د مستي نه دا بیان رندانه کوی

راځی چی د حمزه بابا په دی غزل کی د هنریت او فن اعجاز و گورو او بحث ختم کړو:

ساقی رامی وره تسپي او شراب دواړه
چی همدم کرمه ثواب او عذاب دواړه
زړه می ځار ستا له بڼونه تاو دی کم کړه
چی و نه سوزیږی سیخ او کباب دواړه
په ځوانی کی یا د یو شه یا دبل شه
سره نه بنای مستی او حجاب دواړه
فیصله د هوا لاس وکړه ثالث شوه
سره وران وو ستا جبین او نقاب دواړه
یاره قد دی قیامت شو و حمزه ته
ترینه هیر دی کړل حساب او کتاب دواړه

انجنیر سلطان جان کلیوال لیکنه او څیرنه
فبروری/۱۶/۲۰۲۰
تورنتو - کاناډا